

criminaliteit in toenemende mate noodig en aanwezig is. Van internationaal strafrecht in strikten zin kan eer gesproken worden bij tractaten, die voor de staten de verplichting medebrengen om bepaalde feiten strafbaar te stellen, gelijk het verdrag ter beteugeling van de verspreiding van en den handel in ontuchtige uitgaven van 12 September 1923. Maar ook dit verdrag, dat de competentie van den rechter afhankelijk stelt van de plaats van het misdrijf of de nationaliteit van den dader, laat ten slotte het nationale karakter van strafwetgeving en strafrechtspleging onaangetast.

In den vollen zin des woords mag van internationaal strafrecht worden gesproken, bij het voorstel om het beginnen van een aanvalsoorlog strafbaar te stellen en door een internationaal gerechtshof te doen berechten, en bij de andere voorstellen, die gedaan zijn om aan zulk een internationaal gerechtshof de berechting van bepaalde vergripen op te dragen. Donnedieu de Vabres gebruikt hier den term *droit international pénal*, en noemt dit een tak van het *droit international public*, in tegenstelling met het *droit pénal international*, dat tot het interne strafrecht behoort.

Het streven naar zulk een nieuw internationaal strafrecht, naar een wereldrechtspraak over krachtens internationaal recht strafbare feiten, dankt zijn ontstaan aan den wereldoorlog.

Gedurende den oorlog was de bestraffing van krijgshandelingen in strijd met het volkenrecht, van delicten volgens het gemeene recht, die niet krachtens het oorlogsrecht straffeloos waren, een brandende vraag. Van weerszijden werd telkens de aanklacht gehoord, dat zulke vergripen door de tegenpartij werden geduld of zelfs stelselmatig werden bedreven. Van vertrouwen in de rechtspraak van de tegenpartij was geen sprake. Het was dan ook geen wonder dat bij het evidente gevaar van een te tolerant optreden tegenover vergripen van eigen onderdanen en een te vindictief optreden tegenover die van vijandelijke militairen, die in krijgsgevangenschap waren geraakt, de gedachten, ook in neutrale landen, uitgingen naar een onpartijdigen internationalen rechter, aan wien de bestraffing van zoodanige vergripen zou kunnen worden opgedragen.

In het verdrag van Versailles vindt men een zekeren weerklank van die onbevredigdheid met den bestaanden toestand in de artikelen 228—230, waarin de Duitsche regeering aan de geallieerde en geassocieerde mogendheden de bevoegdheid geeft